

MARIJIN LIST

XXXI. Štev. 1.

Januar 1935.

Marijini častilci!

List naše drage Mamike stopi v 31 leto: Znova bo objavljao častitljivoj sestri Agredskoj Mariji nazveščeno življenje naše mile i ljublene nebeske Mamike. Znam, da jo ljubite i tudi to, da jo vsikdar bole ščete ljubiti. Marijin list vam bo podao roko, da bliže pridete k Mamiki, da bole zlobite Marijo.

Seri snio že gratali v širjenji Mamikine dike i slave. Ne bo dugo, ka zaglednemo Mamikin mili obraz. O te bo vse plačano, ka smo za njo včinoli, te bo v neskončnoj meri povrnjeni tisti dinarček, šteroga smo njej na veseije na njeni list plačali. Vüpajte se dušice, vse bo povrnjeno. Kem žmetnej nam je v toj stiski dati te dinar mesečno za Marijin list, tem vekši bo blagoslov, ki ga dobra Mamika siple na pot našega življenja, tem vekša bo večna naša plača v Mamikinoj nebeskoj hiši.

Zato pa drage duše, pokažite, da ljubite Mater Marijo, pokažite s tem, da te rade čtele njeno življenje i vse, ka de njeni list prinašao, pa se ravnale po danih navukaj.

Cena Marijinoga lista je: na sküpnü naslov mesečno 1 Din., letno 12 Din.,

na posamezni naslov letno 15 Din.,

v inozemstvo letno 40 Din.

Vsi naročniki Marijinoga Lista morajo naročnino sproti plačüvati, to je konči vsaki mesec, ki pa more pa več mesecov naprej, ar v tiskarni moramo vsaki mesec plačati vse, tisk, papir i poštnino. Gda zato dobite to prvo številko, včasi plačajte najmenje en dinar, ga izročite širteli, te ga je pa dužen na konci januara že k nam poslati.

Vsi letošnji naročniki Marijinoga Lista na konci leta brezplačno dobijo Kalendar Srca Jezušovoga, če bodo naročniki tudi za l. 1936., ar de se že Kalendar glasio za leto 1936.

Po dobroj Mamimiki Mariji bodite vsi pozdravljeni.

Črensovci, jan. 1. l. 1935., gda je Marijin Sin dobo presveto Ime: Jesuž.

*Marija, mati premila,
Bodi, kak dozdaj si bila:
Mogočna Kralica,
Nam vsem pomočnica.*

KLEKL JOŽEF, vp. pleb., vrednik.

Življenje Bl. Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica : Marija z Agrede.)

Prva kniga.

10. Marija spreguči v osemnajstom meseci. — Njeno delo do časa, kak je šla v boži hram.

Prle kak je Marija dobila od Gospoda dovoljenje, da guči z ljudmi, najprej v 18. meseci življenja, je mela razumska gledanja božanstva, ne nazorno, liki v slikaj. V tom je bila obnovljena vsebina prvejših gledanj, a dari i milosti pomnožene. Za časa teh gledanj se je razvilo med Gospodom i nebeskov Kralicov razgovor, šteroga morem komaj z rečmi povedati. Marija pravi: „Vsevišnji Gospod, Bog. Kak moreš najbolje nesposobnomi i najbolje sirmaškomi od svojih stvorov deliti telko milosti? Kak se more tvoja veličina s telkimi dobrotami ponižati do svoje službenice, štera je ne sposobna, da ti je povrne? Najvišiši spozna za vredno, da pogledne svojo službenico? Vsemo goči obogati siroto? Sveti nad svetimi se druží s prahom? Gospod, kak morem jaz, najmenša od tvojih stvorov, štera najmenje zaslužim tvojo naklonjenost, stati pred tebov? Gde najdem sredstvo, štero vniči mojo krivico napram tebi? Ka morem meti, ka je ne tvoje, ar v tebi sam, se giblem i živim? Radüvala se bom, moj Lübleni, ar je tvoje vse dobro i ar stvor zvün tebe nema nikaj, liki tvoja žela i tvoja čast je, da zdigneš najnižišega, pomilüješ najbolje nesposobnoga, nadeliš sirmaškoga, da se tem bole pozna i zvisi tvoja darovitnost.“

Gospod njoj odgovori: „Golobica moja, ti si najšla milost v mojih očaj. Ti si moja prijateljica i moja odebrana radost. Razodenem Ti, ka de mi na tebi najbolje ugodno i najlepše. Jaz sam Bog smilenja i ljubim lüdi z nezmernov lübeznijov. Med vnožinov nezahvalnih, šteri me s svojimi grehi žalijo, mam tüdi prijatele i pravične, šteri so mi služili i šteri mi služijo verno i z lübezni. Zato sam se odločo, da jim pomorem, najprej da njim pošlem svojega edinorojenoga Sina, da ne bodo tak dugo brezi moje slave i krasote i da bodo mene večno hvalili i slavili.“

Marija odgovori: „Naj te gene, Gospod, rešenje Adamove dece, pošli kempüle Edinorojenoga svojega. Naj napoči srečni den, za šterim so moji stari očevje tak želeli; naj nede smrtnikom prikrajšano večno rešenje. Zakaj, smileni Oča, zavlačüješ tak dugo tisto, štero tvoja tužna i žalostna deca čakajo s takšim hrepenenjem? Če ti more koristiti k tomi moje življenje, tü ti je, Gospod, jaz sam pripravljena, da ga žrtvujem.“

Gospod zapove Mariji, da prek dneva večkrat moli za vtelovljenje večne Reči i da objokava grehe lüdi, šteri so vzrok odložitve rešitve i obnove. Dao njoj je ravnotak spoznati, kak je prišeo čas, da nüca svoja čütila, ar de na njegovo vekšo

slavo, če bo govorila z ljudmi. Marija odvrne: „Nepojmljivo Veličanstvo, kak se vüpa ona, štera je samo prah, gučati od tak visikih i zagnjenih skrivnosti? Kakše zaslüge more meti pred tebov stvor, šteri ti je ešče v ničem ne služo? No, če ti, Gospod, odrediš, da odprem svoja vüsta i z drugimi — zvün tebe — gučim, prosim te, zgledni se na mojo nemoč i pogibeo, šteroj sam izpostavlena, ar se i razumnomi stvori dogodi, da v rečaj zagreši. Želem celi svoj žitek mučati, da se ognem pogibelnosti, da bi zgübila tebe. Takše zgübe ne bi mogla preživeti niti edno megnjenje.“

Mala Marija je želela preživeti celo svoje življenje v mučnji. Velika sramota za ljudsko nerazumevanje! Ona se je bo-

Sveta Držina:
Jezuš, Marija, Jožef.

jala zagrešiti z jezikom, štera je ne mogla grešiti, a mi, šteri gotovo nemremo inai gučati kak grešno, od žele za tem se mučimo i zagvišno kaplemo.

Kak da bi se sveto Trojstvo radüvalo njej zavazi, njoj je odgovorilo z rečmi (Visoke pesmi 8, 8, 4, 9.): Mala je naša sestra, ka napravimo z nje tisti den, gda njoj bomo gučali? Če je ona zid, zgradimo na njoj srebrna branišča. Mala

si, lübezniva sestra, v svojih očaj, ali velika v naših i takša ostaneš. Z ednim vlasom na svojoj glavi si ranila naše srce. Mela si se za neznatno i to pomnožuje našo lübezen do tebe. Nemaš prsi, da bi druge hranila s svojimi rečmi. Ravnotak si ne žena po zakoni greha, ar sam te ne šteo vračunati v zakon greha. Ti si se ponižala, čeravno si največša med vsemi stvarmi. Bojiš se, čeravno si povsem zagvišna; ščeš se ognoti pogübeli, štera ti ne bi mogla škoditi. Ka napravimo z našov sestrov tisti den, gda po našoj voli odpre svoja vüsta, da nas blagoslovi, dokeč lüdje svoja odpirajo, da zamažejo sveto ime? Ka včinimo, da tak slaven den, gda ona spregovori, svetešnje preživemo? Njeno mučanje je bilo sladko, ali njeni glas bo našim vühom dosta bole sladki. Ar je te močen zid, zdignjeni z jakostjov naše milosti i vtrjeni s silov naših mišic. Nova branišča iz srebra bomo devali na njega. Nove milosti dodenemo prvejšim, naj bodo iz srebra, da bodo bogatejše i bole dragocene. Gda preguči, naj bodo njene reči popunoma čiste i i milozvočne našemi vühi; v njena vüsta bomo vlejali svoje milosti, naša močna zaščita jo bo sprevajala vsepovsedi!"

Gospod je krepio Marijo i njoj oblübo, da bo on vodo njene reči i da bo vsikdar za njov, da vse ka pove, bo njemi ugodno i da njemi služü. — Prvi Marijin govor je bio, da je zaprosila svoje stariše za blagoslov, s šterim je priznala, da njim poleg Boga zahvaljuje svoje življenje. Joakim i Ana sta se zradüvala, da je dete shodilo. Presrečna Ana je vzela Marijo v naroče i zazavala: „Draga hčerka, lüblenka mojega srca, naj bodo zvoki tvojih reči na slavo Vsemogočega i na njegovo najvišišo službo, štero začinjaš. Tvoje reči naj bodo odmerjene i bogate, tvoji stopaji usmerjeni samo na dobro i za službo i čast našega Stvoritelja.“

Marija je poslušala jako pazlivo reči svoje matere i jih je globoko vtisnola v nežno srce. Naslednjih osemnajst mesecov, šteri so pretekli do dovršenoga tretjega leta, je gučala jako malo. Odprla je zagvišno vüsta samo te, gda jo je njena sveta mati zvala i njoj zapovedala da guči, da vživa, gda guči ž njov od Boga i njegovih skrivnosti. Čedno i ponizno je poslušalo i pitalo nebesko dete svojo častito mater. Ona, štera je z modrostjov presegala vse stvari, je želela, da jo včijo i vzgajajo. Tak so se razvijali med materjov i hčerjov najslajši razgovori. Ana je nikdar ne naprej prinesla skrivnost, štero je čuvala v srci, znajoč, da je Marija odebrana za Mater Božo, čeravno so dostakrat gučale od skrivnosti vtelovljenja.

Telovne sile male Marije so bile preslabe, da izvršijo pobožne vaje i ponizna dela, na štera se je ona sama silila. Najnižiša i najmenša dela so je ne zadovoljila. Mislila je, če ne služü vsem, da ne vrši svoje dužnosti i ne zadovoljuje Gospoda. S silov je štela hižo čistiti i prati. Gda so njoj toga ne dovolili, se je mučila okoli toga, gda bi ostala sama doma. Te so njoj v tom pomogli angeli.

Hiža svetoga Joakima je ne bila bogata, ali tudi ne sirmška. Zato je želela sv. Ana, da svojo hčer oblači po zgledu ostale dece iz plemenitoga stana. Marija je to razmila, mučala, ali gda je spregučala, je prosila ponizno, naj njoj mati ne dá kinčanih i dragi oblek, liki, naj njoj dá proste i slabe i če je mogoče, nošene od drugih i sive barve. Mati je pustila barvo, ali ne je pustila debeloga platna. Marija je poslušno sprejela obleko, kakšo njoj je mati dala. Kak je bila vdana v sirmštvo, smatrala se je za nevredno, da sprime i tisto, ka je bilo nujno za vzdržavanje naravnoga življenja. Nasproti starišom je bila popolnoma poslušna. Z božanskim znanjom je spoznala njüvo želo i jo hitro spunila. Za tisto, ka je sama začnola, je prosila dovolenje i blagoslov od matere, šteroj je z velkov poniznostjov i s spoštüvanjom polübila roko. Ana je to toti dovolila, ali je verno poštüvala dostojanstvo svoje svete hčeri.

Dostakrat je Marija odišla od drugih, da v vekšoj slobodi sama gleda svoje svete angele, da se z njimi zabava i da z zvünešnjimi znaki pokaže gorečo lübv do svojega Lüblenca. Večkrat se je vrgla na zemlo, prelivajoč vroče skuze i mučila je nežno, nedužno i nad vse popuno telo, za grehe sveta. V tom položaji je zazávala smilenje Bože. Čeravno je notrašnja bol zavolo grehov, štere je spoznala, i silna lübv, štera je zavolo toga v njoj vplamtela, povzročila predragomi deteti nepojmlive muke, je ne popüstila, da v toj nežnoj i mladoj dobi posveti svoje prve telovne sile pokori i mrtvenji, da bo v vsem Mati smilenja i Prednica milosti i da ne popüsti niti hipa, da za sebe i za druge zbira zasluge.

Gda je dokončala dve leti, je pokazala veliko lübv do sirmakov i prosila mater za njih miloščino. Od svojega jela je odtrgnola vsikdar za nje. Miloščine je ne delila zavolo darovitnosti, liki kak da bi plačüvala kakši dug. Gda je davala miloščino, je polübila roko siromaki, a gda je bila sama, je polübila tudi nogo i gda je toga ne mogla včiniti, te je polübila pod, na šterom je stao siromak. Darüvanje je sprejavala znotrašnja molitev.

Joakim i Ana sta včila sama svoje dete čteti. Dete obdarjeno z vlitov modrostjov, je poslušalo tiho i poštlivo.

Gda se je približavalo vreme, da se Marija po oblübi preda cerkvi, se je v Aninoj düši borila materina lübv z bolečinov ločitve. Šest mesecov pred tretjim letom je pravila Marija materi, kak rada bi že bila v cerkvi. Ana je odgovorila: „Milo dete, vnogo let sam zdihavala za tebov i zdaj tak malo zaslužim, da vživam pri tebi, ar se Boža vola mora zgoditi. Ne bom se protivila, da te po svojoj oblübi prikažem v božem hrami. No ešče je čas. Bodi strplivo, dete moje, dokeč se zasveti den, gda se spuni tvoja žela!“

Nekaj dni prle kak je Marija dokončala tretje leto, se je Ana zameknola. V tom gledanji njoj Bog zapove, naj zvrši oblübo i hčer zadnji den njenoga tretjega leta prikaže v cerkvi.

Anini občutki so ne bili menje boleči od Abrahamovih, gda je Bog zahtevalo od njega, naj žrtvuje Izaka. No Gospod jo je sam tolažil i njoj obečao svojo pomoč i milost v njeni osamljenosti. Ana se je povsem predala volji Vsemogočega i molila: „Gospod, večni Bog, brezmejni Gospodar mojega bitja, tvojoj službi i hrami sam posvetila svojo hčer, štero si mi poklono v neizreklivoj smilenosti. Ona je tvoja i jaz ti jo vračam z zahvalnostjo za tisto vreme, šteroga je preživela pri meni. No spomni se Gospod moj i Bog moj, da sam bila tečas bogata, dokeč je bila ta dragocenost pri meni, da sam mela sladko društvo v tom pregnanstvi i dolini skuz; da sam mela radost v svojoj žalosti, tolažbo v svojih bolečinah, ogledalo, pred šterim sam mogla vrediti svoje življenje, vzor najvišje popolnosti, šteri je segrevao mojo mlačnost i razplameno moja nagnenja. Zavolo nje same vupam, da sprimem tvojo milost i tvoje smilenje, ali bojim se, da zgubim vse, če se ona samo za čas oddalji od mene. Ozdravi, moj Bog, rano mojega srca. Ne delaj z menov po mojih zaslughah, liki zgledni se na mené kak smileni Oča. Po tvojoj zapovedi, Gospod, odpelam svojo hčer v cerkev.“

V tom vremeni je naznato Gospod tudi Joakimi isto zapoved. Gda je stvar premislilo, je zaključilo, da točno izvrši volo Božjo v svojoj poniznosti i ka de skrivno čuvao den, gda dá svoje dete cerkvi. Joakimova žalost zavolo ločitve s hčerkov je bila menjša od Anine, ar je njemi ne bilo poznano, da je Marija določena za Mater Božjo.

Palau Gabriel, D. J.

Po Kristušovoj poti.

Glavna navodila katoličanske dejavnosti.

Navodilo.

Pod tem naslovom je znameniti španjolski jezuit (duhovnik iz družbe Jezušove) Palau Gabriel spisao knigo „El Católico de Accion“, v šteroj nam davle glavna navodila za kat. udejstvovanja ali kat. dejavnost. Celo krščansko življenje ide za tem, ka se vniči greh i hūdobija i ka zmaga dobro; i to v nas, v našem življenji, v družbi i po celom sveti. Kda bo hūdobija i greh premagan i bo dobro zmagalo, bomo najšli mir. Zato pisateo razdeli svojo knigo na 3 dele: prva kniga: „Obrni se od hūdobije i greha“; druga kniga: „Delaj dobro“ i tretja kniga: „Išči mir“.

Te cio išče i zasleduje dnesden organizirana kat. četa, šteroj je ime „Katoličanska Akcija“. Dūha Kat. akcije, glavna navodila i pravila pa nam nūdi imenūvana kniga. Iz toga maloga katekizmuša K. A. se bomo včili kat. dejavnosti: Zatreti hūdobijo, dobro pa pomočti k zmagi po celom sveti i tak bomo prišli do miru v dūši, med ljudmi i z Bogom.

To knigo moremo šteti pomali, pazlivo; vsakši naj stavek

za stavkom premišlava, ar vsakši stavek nam pove novo mlseo i novo istino. Po čtenjej te knige se moremo navčiti premišlavati, ar samo tak bomo razmill. — *Prevajateo.*

*

„Vse prenoviti v Kristuši!“

P r v a k n i g a.

Obrni se od hūdobijske, delaj dobro, išči mir . . .” Ps. 33. 15.

I.

Od modrosti, ki je hasnovitejša od vsakše znanosti.

1. Moje reči so sladke, kak med, onim, šteri lūbijo moje tanače i zdržavajo moje zapovedi.

2. Moj glas je takši, kak viher, šteri podira i ožmeči Libanonske cedre, za gizdavce, ki zametavlejo moj navuk i svoje spoznanje ponūcajo za to, ka grešijo.

3. Hūdobja za svojo zmago žnje pogūbo, pravica pa za svojo diko.

4. Hūdobjnik se zvišavle, ka s tem višjega spadne, pravičen se ponižavle, da se poviša.

5. Gizdavec zobston raziskavle moje reči, ar ne bo nikaj razmo ž njih.

6. Ponizen, če je poslūša, tolažbo najde v njih.

7. Kem bole zapopadne što moje reči, tem bole si je vzeme k srci.

8. Kem več si premišlava modrijaš, tem menje razmi, ka moja dela svedočijo.

9. Samo tisti me razmi, samo tisti opazi, ka jaz gučim, ki zavrže svojo modrost i hrepeni po večnoj istini i po modrosti i znanosti svetnikov.

10. Tem bodo znanja tūdi hasnola, ar ta posvedočijo mojo dobroto i modrost.

11. Samo ponizen bo moder i samo moder bo ponizen, ki ma čisto srcé.

12. Poniznost da več svetlosti našoj pameti, kak vsa človeška nadūta vučenost.

13. Znati zato, ka znamo: je gizdavost, če je življenje v dobrih delaj siromaško.

14. Znati, ka nas drūgi za modre držijo: je ničemurnost ničemurnosti i mantra dūše.

15. Znati, ka bi preprostim škodili: je jalnost gizdavcov i hūdobja.

16. Blaženi, ki vervajo. Oni zarazmijo skrivnosti življenja i se izognejo činenj hūdobjnih modrijašov.

17. Blaženi so oni vučenjaki, ki so ponizni. Modrost vere jih razsvetlūje i kak svetle plamenice vodijo svoje lūdstvo prek kmičnih cest življenja.

18. Što verje i brata vči poniznosti, v mojih rečaj najde tolažbo i življenje.

19. Če te je vseznajoči Bog z znanjom blagoslovo, bodi v svojoj okolici apoštol znanja.

20. Ali kem več znaš i se včiš od sv. Cerkve, tem poniznejši boš v svojoj sodbi i tem trdnješe bo stalo vse tvoje znanje.

Razglašenje Gospodovo.

Na velkoj gori božične dobe je poleg Božiča najviši vrh svetek, ki ga naše ljudstvo zove sv. Trije krali. Grški se te svetek zove Teofanija, to je: Bogojavljenje ali Epifanija, to je Razodetje Gospodovo. Na te svetek se v prvoj vrsti ne spominamo Treh kralov na takši način, kak n. pr. sv. Jožefa na njegov svetek. Te svetek je predvsem Gospodov, zato je bole primerno, da ga zovemo tak, kak Cerkev v svojem bogoslüzji: Razglašenje ali Razodetje Gospodovo (Epifanija).

Epifanija je najprve pomenila prihod krala. Kda je krao prišeo v kakši varaš, je bio ves obdani od sijaja i bogato je obdarüvao ljudstvo, ki ga je slovesno sprijalo. Prva kršćanska stoletja so na vzhodi dala to ime svetki Kristušovoga prihoda na zemlo. Po pravici. Bog je s svojim prihodom na te svet razodeo (zato „Razodetje!“) ljudem svoje bože veličanstvo i lübezen. Prišeo je vsemogočni Krao, da podeli ljudem največšo dobroto: večno življenje. Na vzhodi so si tak prihod boži, kak prihod Gospoda nebes i zemle, obdanoga z bleskom i močjov razlagali. Te prihod boži so obhajali 6. januara, božiča pa niti neso meli. Na kršćanskom zapadi (v Rimi i ostaloj zapadnoj Evropi) pa so tak slikali Gospodov prihod, kak malo Dete, kak človek je prišeo Bog, da bi svet posvetio, da bi prineseo ljudem tiho srečo i mir v duše. Oba teva svetka sta se pomali razširila po celom kršćanstvi.

Zdaj je Božič s svetim večerom i svetim dnevom nekakši družinski svetek celoga kršćanstva, obdani z domačov tihov radostjov. Razglašenje je pa svetovni svetek kršćanstva, obdani s sijajom zlata i dišavov kadila i mirhe. Na Božič se nam je Bog prikazao kak človek, zdaj pa se je razodeo celomi sveti kak Bog. Njegovo božanstvo so pa pokazale čüde, zato se te den spominamo treh čüd, ki odkrivajo njegovo božanstvo: spominamo se, kak je zvezda čüdovito prišelala modre k jaslicam, kak je Jezuš na gostüvanji vodo spremeno v vino i kak so se odprla nebesa, kda je Ivan Krstiteo krsto Jezuš.

Vladar je prišeo v mesto. Slovesno so ga sprijali i on jih je obdarüvao. Tak je Kristuš, zaistinski Krao, prišeo v svoj varaš „Cerkev“, verniki ga z veseljom primejo i On njim pripravi nebeski obed v sv. obhajili. Gostüvanje je na vzhodi trpelo več dni. Orijentalci (vzhodnjaki) si sreče nemrejo inači misliti, kak v podobi gostüvanja. To obrnemo na Kristuša: on je kak Mla-

doženec prišeo na svet, odrešenje je gostüvanje, na šterom se Cerkev združí s Kristušom. Obed na tom gostüvanji je sv. obhajilo.

Jako lepo so te tri skrivnosti denešnjega svetka podane v molitvi, ki jo te den molijo dühovniki: „Dnes se je Cerkev združila z nebeskim Mladožencom, ar je Kristuš v Jordani oprao njene grehe; modri se paščijo z darovi na kralevsko gostüvanje; svatje se veselijo iz vode nastaloga vina. Aleluja — Hvalite Gospoda“.

Sv. meša. Glavna miseo je izražena v berili: „Vstani i razsvetli se Jeružalem, ar je prišla tvoja svetlost i Gospodova dika sija nad tebov“. Vstanimo, očistimo si düše i zasvetila bo v nas milost Gospodova. Glavna prošnja nam razjasni skrivnost te sv. meše: ednaki smo modrim, ki nas vodi zvezda vere skoz püščavo življenja med preganjanjom Heroda — hüdogo düha, k Kristuší Krali.

Blagoslovila. Na predvečer ali na svetek Razglašenja se blagoslavlja voda, kadilo, mira, pa tüdi krajda. Kda dühovnik te reči blagoslavlja, moli, da bi v tistoj hiši, kde bodo to nücali, bilo zdravje, sreča, vse dobro, da bi se spunjavale bože zapovedi i rastla hvaležnost do Boga. Hiša se z blagoslovljenov vodov poškropí, se pokadi i s krajdov se napiše na dveri leto.

Naši v misijonih.

„Idi tüdi ti v moje gorice!“

Sin boží je prišeo edino zato na svet, „da poišče i reši, ka je bilo zgüblenoga“. (Lk. 19, 10). On sam je dao zapoved: „Ite po vsem sveti i oznanüjte evangelij vsem stvarém!“ (Mr. 16, 15). Gospod Jezuš, ki je „pot, pravica i življenje“, šče biti vsakomi človeki Pot, Istina, večno Življenje.

Sv. Cerkev je to naročilo Boga vsa stoletja svoje zgodovine verno spunjavala. Pošilala je po celom sveti glasitele sv. evangelioma in njena srčna žela je bila, da bi bože kralstvo zavladalo v düši vsakoga človeka, pogana i nevernika. Pa kak bi naj tüdi inachi sv. Cerkev delala?

Če najmre zaistino lübiamo Boga, moramo želeti, da ga tüdi drügi spoznajo i lübijó; če pa zaistinsko lübiamo bližnjega, moramo želeti, da tüdi tisti miljoni, ki šče živejo v kmici i senci smrti, zaglednejo pravo svetlost Istine.

Že 2000 let skoro sv. Cerkev pošila svoje najbolše sine i hčeri med pogane i nevernike na velko misijonsko pole. Pa šče vseedno nad edno miljardo düš ne pozna pravoga Boga! „Žetev je tak velka, a delavcov pa tak malo“. Te vse trbej pripeleti v „edno ovčarnico“.

Sv. oča Pij XI. i püšpecje pošilajo goreče pozive na vse vernike. I ne zaman! Po celom katoličanskem sveti je nastopila nova misijonska pomlad, novo sprotoletje. Iz vsej krajov se paščijo

misijonarje v misijone i širijo z velikimi žrtvami kraljestvo bože na zemli.

Močno nas pa more razveseliti to, da se je tudi naša Slovenska krajina pridružila k tomi velkomi pozivi voditelov svete Cerkve! Kak nevesele so bile razmere skoro do pred kratkim. Ne smo meli zadosta duhovnikov, ki bi bili krv domače krvi. Zato nam je višješnja cerkvena oblast morala pošilati duhovnike, ki ne so bili naše narodnosti. Vživlali so se mogli v jezik i značaj naših vernikov. I to je ne bilo vsigdar lejko!

Salezijanski misijonarje, Slovenci, ki so lani odišli v misijone: Od leve proti desnoj: *Trampuš* v Venezuelo, *Ozmeč* v Kubo, *Antolin* na Japonsko, *Kristanc* v Tunis.

A glejte, v zadnjih desetletjih je postanola naša mala krajina *jako blagoslovljena* na duhovniških i redovniških pozvanjaj. Zdaj že mamó samo bogoslovcov nad treseti. Hvala Bogi! Zato je ne čüda, če je naša krajina ne delala za misijone samo z molitvijov, žrtvami i penezami, liki je začnola pošilati med poganske narode že lastne sinove i hčeri.

Zdaj že mamó lepo število delavcov v misijonaj. Edni že delajo več let (Kerec, Geder, Bakan Veronika itd), a drugi se pripravljajo (naši misijonarčki v Italiji). Ponosni smo lejko na nje, posebno na g. Kereca i Gедера pa želemo vsem ostalim

njihovim naslednikom na misijonskoj poti, naj tudi v njüvih srcaj gori tak močen plamen lübezni i požrtvüvalnosti do nemrtelnih düš.

Pa šče nekaj! Z veseljom naznanjamo vsem vernikom naše krajine, da mamó mi pá ednoga misijonara več. Trinajstoga decembra preminočega leta (1934.) je stopo na ladjo salezijanec *Antolin Avgust* iz Beltinec. Potüje na Japonsko. Pretrgao je vezalje, ki ga je vezalo na dom i odišeó, da pomaga najbolje siromaškim i zapuščenim — poganom — v rešitvi düše.

Naš mladi misijonar je sin kmetskih starišov. Oba, oča i mati šče živeta. Sta skrbniva gospodara i bogaboječiva zakonca. Bog njima je dao dvoje dece. Starejšega, Gustija, sta poslala v šole. Štiri razrede gimnazije je opravo v Soboti. Ar pa je v sebi čüto pozvanje za misijonara, se je pridružó mladim misijonarčkom, štere so g. Raduha pošilali v Italijo.

Zdaj je pa že prišeó čas, kda so se „mi izpolnile dolgotrajajoče želje, moje nade, moji ideali“, kak sam v pismi pravi. Nadale piše: „Torej določen sem za Japonsko, prvi in sam Slovenec — misijonar v daljni deželi mogočnih „mikado“. Toda upam, da ne bom ostal sam dolgo časa Molimo, da bodo vzkllili mnogi, mnogi misijonski poklici!“

Dragi Avgust, misijonar Gospodov! Tüdi ti si eden izmed tistih, šterim je Kristuš pravo: „Idi tüdi ti v moje gorice.“ S tebov vred se veselimo, da ti je Bog naklono to veliko milost. Mi vsi, posebno pa tvoji znanci ti oblüblamo, da te bomo podpirali z molitvijov i s sodelüvanjem po svojih močeh. Ti pä ostani stanoviten!

*

Na sliki vidite štiri mlade misijonare. Vsi štirje odhajajo v misijone i so Slovenci. Dva sta iz naše Slovenske krajine doma. *Antolin Avgust* i *Ozmec Martin*. Prvi je z Beltinec, drügi z Melinec. G. *Ozmec* si je izbrao za misijonsko pole Kubo. Kda on odpotüje, šče ne vemo.

Mi, predragi, pa se ne spozabimo naših misijonarov, ki so naši, a mi njüvi. V svojih molitvaj se pogostokrat zmislimo na nje. Posebno pri sv. meši goreče molimo, naj Bog blagoslovi i davle rast vsemi deli naših dragih misijonarov tak, ka bomo tüdi-mi meli del pri spreobrnjeni poganov!

Središče vere — sveta meša.

V denešnjih, Bogi odürjenih časaj, nam pogosto doni iz Rima glas svetoga Očé, naj naravnamo svoje življenje v krščanskó dühi. Ar denešnji svet se malo briga za Boga, ja, celo katoličanci se dostakrat ne ravnaó po Kristušovih zapovedaj, se ne brigajo za vero, pozabijo na svoj najvekši cio, zveličanje svojih düš. Zato je pa jako potrebno, da postanemo napunjeni s pravim Kristušovim dühom, da zagori v nas lübau do Boga i do bližnjega, da bomo živeli po božih zapovedaj, da bomo skrbeli za to, ka je večno. Samo te bomo dobri katoličanci —

i zato se moramo truditi vsi! — če se bomo vsikdar bole približavali svojimi vzorniki Kristuši, če bomo želeli, kem tesnej se združiti ž Njim.

Najbole se približavlemo Bogi pri daritvi sv. meše i najtesnej se združimo z Njim pri obhajili, ki je del svete meše. Sv. meša, najvažnejše i najsvetejše opravilo na zemli, je zato najboljša vretina, iz štere zajimamo moč za istinsko krščansko življenje. Zato nam more postati sveta meša središče življenja, fundament za našo preroditev v Kristuši.

Sveta Cerkev zna poštvati neizmerno vrednost presvete daritve. Zato je vpelala dužnost, da se po nedelaj i svetkaj moremo vdeležiti sv. meše. Istina, hodimo k sv. meši, nego dostakrat idemo domo nepobolšani, slabi, grešni. Bili smo pri študenti bogastva, vračamo se pa siromaški. Kak to? Zato, ka nam je te študenec nepoznani, ar ne smo ž njega pili. Premalo poznamo sv. mešo, zato je ne vemo poštvati, ne vemo ponücati milosti, štere nam Bog v njoj nüdi. Zveličiteo je povedao ednok priliko od kinča, zakopanoga na njivi. Najseo ga je eden človek pri oranji i šo je, odao vse, pa küpo njivo, v šteroj je bio kinč zakopani. Takši kinč, kakšega mamó mi katoličanci, je sv. meša. Vnogim je te kinč skriti — ne poznajo svete meše. Vernik, ki šče biti dober katoličanec, more te kinč odkriti, more spoznati sv. mešo. Te se bo po daritvi sv. meše vsikdar bole bližao Bogi.

Ka je sv. meša? Kristuš sam je to povedao. Kda je najmmre pri zadnjoj večerji — to je bila prva sv. meša — spremeno krüh i vino v svoje telo i krv pa dao zavžiti apoštolom, je pravo: „To delajte na moj spomin!“ Ka je sam napravó, to naj delajo apoštolje i njihovi nasledniki i to na njegov spomin. Sv. meša je tak spomin na samoga Odrešenika. Ne je pa to mrtev spomin, kak čuvamo za spomin pokojnoga njegovo sliko. Te spomin je živi. V tistom hipi, kda obhajamo te spomin, stopi med nas sam živi, večni Bog.

Sv. meša je tüdi daritev. Daritev je dejanje, s šterim priznava človek Boga za svojega Gospoda i s šterim ga šče potolažiti, kda ga je razžalo. V starom zakoni štemo, da je darüvao Kajn Bogi od svoje žetve, Abel pa ovco. Človek je spoznao, da zavolo greha zaslüži kaštigo — smrt. Ar si pa sam ne sme vzeti življenje i ga darüvati Bogi, zato darüje, vmori žival mesto sebe. Kakpa je bila takša daritev nepopolna, ar po izvirnom grehi nemre človek, šče menje pa žival, potolažiti bože razžalitve. Jezuš pa nas je ne samo odrešo, nego nam tüdi omo-gočo, da sami darüjemo dar, ki je Bogi prijeten. V sv. meši sprimemo Jezüsa v roke (ar dühovnik, ki to včini, je namestnik nas vseh!) i Ga darüjemo nebeskomi Oči kak najčistejšo daritev.

Sv. meša je tüdi daritveni obed za düšo. Kristuš je dao svoje telo i krv pri zadnjoj večerji apoštolom zavžiti. Pravo je: „Če ne bote jeli mesa Sina človečega i pili njegove krvi, ne bote meli življenja v sebi.“ To se godi pri sv. meši, zato je sv. meša obed za düše.

Špomin, daritev, obed — to je sv. meša. Je opraviilo, ki ga je nastavo sam boži Sin, v šterom se sam daruje za nas i nas odrešuje; opraviilo, v šterom prihaja v naše duše, da je, posvečuje. Sv. meša je dokaz njegove istinsko bože lubezni do ljudi. Lubezen pa terja lubezen. Vdeleživati se moramo sv. meše kak se spodobi za najsvetejše opravilo. Nedelska meša ne sme biti za nas nekša navada, nego važen dogodek. Šest dni smo delali, v nedelo pa bomo dali Bogi čest i ga prosili pomoči pa blagoslova za svoje delo. Zato moramo z veseljom iti v cerkev k Bogi, veseli, da ga lahko prosimo za pomoč, poslušamo njegove reči, njemi zadostujemo za grehe i se krepcamo na duši.

Vse to pa bomo dobro opravili, če se vdeležimo sv. meše v duhi Cerkve. Žela Cerkve pa je, da vküper z mešnikom darujemo sv. mešo. Duhovnik ne opravlja te daritve za sebe i v svojem imeni, nego za vernike i v imeni vernikov. Zato se verniki moramo pridružiti njegovim molitvam, slediti tomi, ka on dela. Sv. meša je že tak sestavljena, da verniki sodelujejo z mešnikom. Mešnik se večkrat obrne od oltara i pozve ljudstvo: Dominus vobiscum — Gospod z vami. To je duhovnikov pozdrav vernikom: Kristjani, v srci nosite Boga, vsikdar bole bodite njegovi. Na te pozdrav odgovori ljudstvo ali ministrant v njegovom imeni: Et cum Spiritu tuo — I s tvojim duhom, to se pravi: Tüdi v tebi naj prebiva Bog sveti Düh, ki si ga sprijao pri mešniškom posvečenji. Večkrat odgovori ministrant v imeni ljudi: Amen, to pomeni: tak naj bo. S tem šče ljudstvo pritrditi mešnikovim prošnjam, nekaj tak, kak govorniki pritrdujemo s ploskanjom. Ves čas med mešov je tak zveza med duhovnikom i verniki. Zato smo najbolje vdeleženi pri sv. meši, če sledimo mešniki, molimo ž njim iste molitve. Da bomo z razumevanjom sprevaljali mešnika, pa moramo poznati sestavo, zgradbo sv. meše. Zato v prihodnjój številki kratek pregled!

Sv. hišni zakon.

Vzroki nerazdržljivosti sv. zakona.

Od toga bi lejko pisali cele knige; vendar naj zadostuje, ka pokažemo samo s toga vekšega, samo na te glavne razloge za nerazdržljivost sv. zakona.

Prvi vzrok nerazdržljivosti je glavni cio sv. zakona — dete. Sv. zakon da bivanje, življenje novoga človeka, deteta. Ravno te sv. zakon pa mora dati tüdi tomi deteti vse potrebne pojoe za življenje, hrano, obleko itd; njemi more dati tüdi vzgojo za večnost. Vse to se dosegne v najpopolnejšoj meri, če je zakonska zveza starišov nerazdržljiva.

Kak težko se dosegne dobra zgoja dece, kde eden ali drügi, oča ali mati fali družini. Na deci se pozna, če nemajo očo; mati

še toži, ka jih nemre držati vredi, ka se nje ne bojijo, očo pa nega. — Ravnotak se pozna i ešče bole, če deca nemajo matere pri svojoj vzgoji. Njihova duša ostane robata, brez meh-kobe, toplote, sunca, fines; sirovi, trdi, robati postanejo . . . Kelko bole ešče vpliva na vzgojo dece, kde sv. zakon raz-trgajo svaje, kreganja med možom i ženov! Ka ešče naj pove-mo, če oča i mati razideta i deco nehata na lücke . . . Ka bo iz zavržene, zanemarjene dece? Če se oča i mati ne brigata, što se bo brigao za nje; lücki? Včasi že, pa redko! Zato pa se je Bog poskrbo za deco i njihovo odgojo, kda je sv. zakon postavo na te fundament, ka je neločlivi i nerazdrůžlivi!

Nerazdrůžljivost terja tůdi drůgi namen sv. zakona, ka si zakonci med sehom pomagajo, podpirajo; to je hasek zakoncov samih. Medsebojna pomoč, důhovna i telovna, veselje, žalost itd., vse sloni na neločljivosti.

Kak velko žrtev prenesě žena k oltari za svojega moža! Odpove se svojemi imeni, svojoj drůžini, da živě samo za mo-ža, ka da potomstvo svojemi moži, ka njegovo ime ovekiveči! Svojo lepoto, privlačnost, nežnost, devištvo vse je dar za moža. I kelko stane ženo, mater samo edno dete . . . I naj mož, zna-čajen i brez krivice mirno odslovi njo, ki njemi je prinesla te-likajšo žrtev, vse žrtve, kelko je mogla!

Nasprotno mož na sebe prevzeme odgovornost za njo, skrbi za njeno poštenost, pravice, za njeno srečo i življenje. Za njo i deco živi, skrbi, dela, trpi. Ali more zapůstiti nezahvalna žena svojega moža brez krivice? . . .

Bog je ne mogeo to tak napraviti, da bi se ločila i razišla po miloj voli, artoga ne dopůšča dete i njegove pravice i ha-sek zakoncov i njihovo drůžinsko življenje! Zakon naravno mo-re biti nerazdrůžliv!

Pa si što misli, vendar bi pa za toga ali ovoga bolše bilo, če bi se razišla i razločila! Tomi damo prav, ka so slučaji, v šterih bi mogoče ednomi ali drůgomi bolše bilo, če bi se ločo, ravnotak kak bi ništernomi bolše bilo, če se sploy ne bi ženo. Ali s tem je ešče ne povedano, ka bi to za dobro človeštva bilo. Bog pa pri svojih zakonaj gleda v prvoj vrsti na hasek celoga človečanstva i nemre dopůsti posameznim peršonom kak-ših olajšav i izjem!

Ravno ponesrečeni i nesrečni zakoni nam glasno kričijo: „Pazite, pazite! . . . Ženite se premišleno, spametno, ar zveže se lejko, liki razvezati se ne da!“ Zakonce pa opomina: „Vse križe, nasprotstva, nesporazumlenja itd. pa si poravnajte s po-trplivostjov, z dobrohotnostjov i medsebojnov lůbeznijov, da ne obhodite, kak smo mi obhodili!“

Krščanski navuk i življenje.

Bože razodetje vretina sv. kat. vere.

Sv. vera je sad božega nazveščenja ali razodetja.

Sv. vera nas vodi k pravoji sreči že na tom sveti i k večnoj sreči na drugom sveti.

Sv. vera pa je sad božega razodetja, ali nazveščenja. Boga so si ljudje ne sami zmislili, ravnotak ne sv. vere, verskih istin, verskih zapovedi. Sv. vera je tudi ne delo človeške pameti, niti delo človečih rok! Nego sv. vera je delo bože lübezni, dobrote i smilenosti; je sad božega nazveščenja v celoti, kak je. Zato je sv. vera nebeski dar, nadnaravni boži dar. Menje vučeni ljudje, kakti gizdavi brezverci i protiverci, majo vero i verske reči za „dühovniški kšeft“, kak kakšo dühovniško obrt. Zato pa tembole jasno moremo spoznati, ka je vera v celoti delo bože roke, ka je vera nadnaravni dar božega nazveščenja. — Zato bomo v naslednjem popisali *vretine sv. vere*, od božega razodetja, ali nazveščenja.

Katoličanski tisk.

Svetovna razstava katoličanskoga tiska bo v Rimi l. 1936. Toga leta slavi po celom sveti poznani katoličanski dnevnik „Osservatore Romano“ 25 letnico svojega obstoja i ob toj priliki bo v Rimi razstava vsega katoličanskoga tiska. Vsaka država bo mela poseben prostor. Če nas Bog občuva, bomo tudi mi poslali naše liste na to razstavö.

V novom leti začnimo borbo za katoličanski tisk! Lansko leto majuša so v Italiji obhajali „nedelo katoličanskoga tiska“. Namen cele agitacije i molitve vsej vernikov je bio: v vsako našo družino katoličanski tisk. Vsi člani katoličanske akcije, moški, mladeniški, ženski i deklški odseki so delili po vsoj Italiji katoličanske liste. Poleg toga pa so tudi pobirali prispevke za podporo katoličanskih listov. List „Avenire d' Italia“ piše: „Katoličanski tisk ne poroča samo dnevne novice, nego nas stalno seznanja od usode katoličanstva po celom sveti“. „Osservatore Romano“ posebno opomina vernike pred takzvanimi „nevtralnimi“ listi, ki po cele strani posvetijo hvaljenji knige, v šteroj nekši odpadnik i sovražnik katoličanov bliati katoličansko jakost i dühovščino naše Cerkve. — Tudi pri nas naj bo skrb vsakoga katoličana, da bo v vsakoj družini katoličanski list! Katoličanski listi v Slov. krajini so: Novine, Marijin List i Marijikin Ograček.

Mohorske knige. Kda so prišle letošnje Mohorske knige, je dostim žao bilo, da so je nej lansko leto naročili. Lepših knjig je Mohorska družba ne mogla pripraviti i darüvati slovenskomi narodi, kak je to včinila s knjigami: „Božji služabnik Anton Martin Slomšek“, „Življenje Svetnikov“, „Zgodovina slov. naroda“ itd. Nindri je ne mogoče dobiti bolših knjig po tak fal cení, kak so mohorske knige. Zato naj vsakši, ki količkaj premore, si naj naroči mohorske knige za prišestno leto, ar se bo nadalüvalo „Življenje Svetnikov“, tudi izide drugi zvezek „Božji služabnik Anton Martin Slomšek“ i šče druge knige. — Dnesden je ne mogoče biti brez knjig. Tudi navaden kmet se mora vsikdar včiti v vsakšem pogledi. Mohorske knige v tom tali največ doprinesejo. Od verskoga i narodnoga življenja pa nam pišeta „Marijin list“ i „Novine“. Zato si naj to troje vsaki naroči!

Hoja za Kristušom. To je najlepša kniga, ki je prišla iz človečih rok, ar sveto pismo je iz božih rok. Že stoletja se kniga znova i znova izdaja. Prestavljena je skoro na vse jezike. Na slovenski jezik je bila prestavljena že leta 1719. Desetkrat je bila ta kniga v slovenskom jeziku ponovno natisnjena,

— Nega boljšega pripomočka za pobožno notrašnje življenje, kak je ravno ta kniga. Vučeni Leibniz pravi: „Blaženi, ki tak živijo, kak ta kniga vči i so ne zadovoljni samo s tem, da jo občudujejo“. — Vsem jo jako priporočamo. Košta izredno malo. 8 Din. Dobi se v Jugoslovanskej knjigarni v Ljubljani.

„Straža v viharju“. Ljubljanski katoličanski visokošolci so začnoli izdajati list, ki odločno zagovarja katoličansko mišljenje i življenje. To je dobro znamenje, da se je izobrazena mladina odločno postavila na Kristušovo stran. V svojih molitvah podpirajmo njihovo delo!

CERKVENI GLASI.

Eucharistični kongres v Ljubljani. V zadnjih dnevaj junija l. 1935. bo v Ljubljani II. Vsedržavni i zednim vseslovenski Eucharistični kongres. Pripravljalni odbor, kak tudi potrebni odseki so že sestavljeni i so začeli s svojim delom. Dostojna priprava tega kongresa pa je združena z nujno potrebnimi stroški, ki so neobhodni, če šče slovenski narod pripraviti svojimi Odrešeniki Njemi primerno manifestacijo. Lepo prosimo, da bi v prvaj prišetnoj številki Vašegaj cenj. lista pozvali Vaše naročnike, da bi prispevali k stroškom kongresa na te način, da bi z naročninov poslal vsaki naročnik šče najmenje 50 par za Eucharistični kongres. Osvedočeni smo, da tak malenkosten znesek ne bo preobremenjval Vaših cenj. naročnikov. Vsaki malenkostni dar je za nas dragocen i bo služil izključno za dostojno proslavo Sv. Rešnjegaj Tela. Vse darove, ki jih bo Vaša cenj. uprava v te namen sprejela, blagovolite nakazovati mesečno na Čekovni račun št. 10647 Ljudske poscijilnice v Ljubljani, pri šteroj ma Pripravljalni odbor za Eucharistični kongres svoj tekoči račun. Za Vašo naklonjenost se Vam že v naprej kak najiskrenej zahvaljujemo.

Dr. Gregorij Rožman, ljubljanski škof.

— Na te poziv Prezvišenogaj je moja vroča prošnja samo ta, da si vsaka hiša naroči v Slov. krajini. Marijin List i podpre z 50 parami slavo Jezušovo, ki v Oltarskom Svetvi med nami prebiva.

Mariborski bogoslovci. V škofijskom bogoslovnom semenišči v Maribori je letos 77 bogoslovcov, med temi je 22 iz Slovenske krajine. V prvom letniki jij je 14, med šterimi so sledeči gospodje iz naše krajine: Balažič Matjaš iz Hotize, Erjavec Janoš iz Satahovca i Gyuran Jožef iz Gomilice. Želimo, da bi vsi postanoli goreči služabniki Kristušovi!

Svetoletne procesije v našoj krajini so se že v večini faraj opravile, v drugij pa se šče bodo. Sv. Maticerkev nam ob toj priliki deli mnoge odpuštke.

V Oglasniki lavantinske škofije št. 2861. čtmo, da podelijo Prezvišeni Nadpastir na svetek sv. Družine 13. jan. 1935. šestim našim bogoslovcom prvi višji red ali subdiakoniat. Tej bogoslovci so: Camplin Ivan, Škraban Janoš, Gregor Janoš, Kolenc Ivan, Škafar Ivan i Zelko Ivan.

Matere v Lu. Lu je siromaška ves v Italiji. Pa itak je ta ves postanola jako slavna, pa ne zavolo kakše konference, ki bi se tam vršila, nego po pobožnij materaj iz te vesi. L. 1870. se je začalo 8 mater shajati mesečno ednok, zajtra so bile pri meši i obhajili, popoldne pa so se zbrale v ednoj hiži k molitvi, da bi vzgojile Cerkvi dobre svete duhovnike i redovnike. To so delale 11 let. L. 1881. je prišeo v Lu goreči dušni pastir. Vsikder več mater je prihajalo k tem pobožnostim tak, da nazadnje ne bilo nide ne žensko v Lu, ki se ne bi udeleževala molitev za duhovniška zvanja. Kakši je bio uspeh teh pobožnosti? Prvi: povnožilo se je prejemanje sv. obhajila. Drugi pa je bio to, ka je ravno toj vesi tak dao Bog zvünredno številu duhovniški pozvanj. Fara Lu je dala ne menje kak 500 šče zdaj živečij svetnij i redovnij duhovnikov, samostanskij bratov i redovnic. Ves Lu je postala tak lepi vinograd boži po gorečij molitvah pobožnij mater.

Smrt med mešov. V Madrasi v Indiji je škofa Medelerta v cerkvi, kda je mešovao, zadela kap i je vmro. „Verestjite i molite, ar ne vejte ne vore ne dneva“.

čec Jožef, Stanko Martin, Horvat S. Treza, Kolarič Ana i Zdravec Marijanka so v Trnji nabrali 48 kg. prosa, 15 kg. zmesi, 10 kg. graha i 35 kg. krumplov. — *Mali Jezušek povrni darovnikom vsaki najmenši dar v tom novom leti z obilnim svojim božim blagoslovom v duši, teli, vrednosti i poštenjej.* — Odbor.

Na podporo Mar. lista so darovali v Din. sledeči: Slavic Veronika, Francija, 20, Stanko Marija, Francija, v zahvalo za ozdravljenje, naj se širi Marijina čast, 20, Kerec Mihael, Francija, 20, Golinar Verona, Črensovci, 10, Žerdin Martin, Žižki, 35. — *Marija povrni vsem s svojov maternov ljubnostjov.* — Vrednik.

Na podporo Marijikinoga Ogračka je darivao Rajsar Alojz od Sv. Jürja 12 Din. — *Detece Marija naj darovnika nadeli.* — Vrednik.

Zahvala. Zahvalim se Mariji Pomočnici ino sv. Treziki, da sta mi sprosile zdravje moje roke brez operacije. Doktorje so povedali, da samo operacija pomaga, in mogoče roko zgubim. Vsa obvlupana začnem 9 dnevno Mariji Pomočnici i sv. Treziki na čast roka je dobra brez operacije. Že zadnji den 9 dnevnic lejko zapustim bolnico. Jezerokratna hvala Ti, Marija i sv. Trezika. — Stanko Marija v Franciji.

Pisma naših iz tujine.

La Chapelle. Felcourt, Francija.

Prečastiti naš gospod vrednik!

Vas najprle iskreno lepo pozdravim ino vam želem zdravje, veselje ino mir boži na tom sveti, na drugom pa daj Vam dragi Jezuš korono dike nebeske zadobiti.

Prečastiti naš duhovni oča! Naznanim Vam, da redno dobivam Vaše liste, štere tak žmetno pričakujem ino je veselo gori sprimem, ar to mi je edna tolažba ino veselje v tujino. Mili Jezuš naj Vam plača trude vaše, ar se tak teško trudite za nas odaljene ovce v tujini. Prečastiti Gospod! Z mojim Marijinim Listom sve se kak srečno spovedale jes ino moja sestra Stanko Marija; tak svi srečnivi, ka svi mogle toga zaželjenoga Jezuša k sebi zeti. Muii vsa obe v ednoj vesi pa lejko idevi vsako nedelo k meši. Mamo vloga duhovnika. Z velkim veseljom so naj gori sprijali, da sam jih jes hodila prosit za spoved. Pokazala sem njim Marijin list pa so pravili dobro, preveč dobro, pa kaj naj samo obe pridevi, že so spovedavali, kda svi prišle v cerkev. Včasí so druge nihali in so naj zvali v segeštijo, ge so naj spovedali i dali vsakoj edno čislo i svetinjico Brezmadežne. Pa šče dostakrat k nam domo pridejo, ar so z mojim gospodarom jako zdobra. Naznanim Vam, da sam v jako dobrom mestí, pa moja sestra tudi. Samomi Bogi se morave zahvaliti, da sve prišli v takši kraj. Zdaj Vas pa gospod šče ednok lepo pozdravim i se Vam zahvalim na vašij trudaj. Dragi Jezuš Vam bodi plačnik na ovom sveti. Ravnotak Vas pozdravlja

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini na tolažbo razžaljenomi Srci Jezusovomi.

Cena: na skupni naslov 12 Din., na posameznoga 15 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezusovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1936 tilđi naročnik. Naročnina se plačuje naprej, konči vsaki mesec sproti.

Duhovne dobrote. Za naročnike Marijinoga lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina

D a r i.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darivali v Din. sledeči: Tivadar Štefan V. Polana v zahvalo, ka se je stvar občevala pri zdravji, Gerič Matjaž G. Bistrica za srečno vküp pridenje z ženov, Lebar Ulrik Dol. Bistrica na čast sv. Antoni 2 Din. Horvat Štefan iz Trnja nabrao v Franciji 76 frankov. Darivali so: Iz Trnja: Nežič Jožef i žena za zdravje i boži blagoslov 20 fr., H. Št. za zdravje celoj familiji 10 fr., Krampač Martin i žena 5 fr. Iz Črensovec: Plej Martin i žena za zdravje celoj familiji 10 fr., Ritlop Štefan i sestra Terezija 10 fr., Plej Ignac 5 fr., Györek Štefan 5 fr., Kovač Štefan 5 fr., Klajderman Marija za zdravje 6 fr., skupno 211 D 70 p. Majzelj Viktor Dol. Lendava prosi za sina zdravje 50 Din, šibje odano 30 Din, Zorjan Ana Francija na čast Mariji Pomoćnici, da jo varje pri zdravji 5 Din, ista za boži blagoslov pri rojstnoj hiši v Domajincih 5 Din. Horvat Jožef cestni nadzornik, Mokronog 100 Din, Škafar Matjaž M. Sobota 40 Din, N. N. Beltinci 14 Din, Škafar Orša Ižekovci v zahvalo 10 Din, Antolin Mihael, Kula, v zahvalo ka rešen ognja 100 Din, Rogan Julia, Trdkova, prosi za zdravje 10 Din, Mekiš Roza na čast sv. Antoni za krüh siromakov 5 Din, Žiško Cilika, Barber Anica, Andrejek Ana, Kozar Julija, Francija 68 Din 60 p., Horvat Marija, Francija 10 Din. — Oča sirot povrni vsem obilo. Odbor.

Podpora na Marijin list: Marija Bačić v Franciji iz Moravec 20 D, N. N. Beltinci 2 Din. — Marija povrni vsem. Vrednik.